

Derfor prøvede USA – efter at have mistet troen på at kunne overtale eller presse Frankrig og Rusland – at købe, presse og true sig til et såkaldt »moralsk flertal« på ni medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, således at selv om vetolandene Frankrig og Rusland nedlagde veto, så ville USA bruge dette »moralske flertal« som begrundelse for at tilsidesætte vetoet i Sikkerhedsrådet. Men ikke engang dette kunne realiseres. Derfor måtte USA med England på slæbetov gå i gang med den militære aktion, som kører i disse timer, både uden en ny FN-vedtagelse, som ikke blev ramt af veto, og uden et »moralsk flertal« på ni lande i Sikkerhedsrådet.

Den danske regering har bl.a. via sin udenrigsminister og statsminister tidligere givet udtryk for at en vedtagelse i FN's Sikkerhedsråd var nødvendig for, at Danmark kunne være med i en militær aktion imod Irak.

Nu siger udenrigsministeren så som forklaring på at tilslutte sig den amerikansk/engelske enegang, at når en ny resolution ikke er vedtaget, så gælder den gamle. Dermed går Danmark i krig på resolution 1441, som blev vedtaget i FN under den forudsætning, at hvis der skulle igangsættes militære aktioner, så kunne det kun ske via en ny vedtagelse i FN baseret på FN-inspektørernes rapport om, at deres arbejde ikke kunne føres ud i livet, fordi den irakiske regering ikke levede op til FN's krav. Samtidig tillader man sig at sige, at dette ikke er i modstrid med indholdet af og meningen med resolution 1441.

Krigen mod Irak strider mod folkeretten og er således en ulovlig krig. Regeringens redegørelse om det folkeretlige grundlag har vist sig yderst mangelfuld og fyldt med selvmodsigelser og logiske brist. Det synes klart, at regeringen har den opfattelse, at det er uden folkeretlig betydning, om våbeninspektørernes arbejde var udsigtsløst, eller om der var mulighed for at fortsætte afvæbningen ved at give inspektørerne mere tid. Det synes også klart, at regeringen finder, at en væbnet aktion kunne indledes uden en beslutning i FN's Sikkerhedsråd eller en tilkendegivelse fra generalsekretæren. Efter regeringens opfattelse var det tilstrækkeligt, at Sikkerhedsrådet foretog overvejelser. Regeringen mener altså, at det var tilstrækkeligt, at sagen blot blev drøftet på et møde i Sikkerhedsrådet. Med denne jura var det altså ikke afgørende, om våbeninspektørernes arbejde kunne lykkes, og det var heller ikke af-

gørende, om Sikkerhedsrådet eller generalsekretæren fandt en krig nødvendig for opfyldelse af FN's resolutioner. Eller med andre ord: Enhver stat kunne frit beslutte at angribe Irak. Regeringens notat giver således Iran og Tyrkiet samme adgang til at angribe Irak som USA og Danmark. Ja, denne jura åbner for, at ethvert land kan angribe et andet land, som efter angriberens opfattelse ikke overholder en bestemmelse i en FN-resolution.

Det er en meget bemærkelsesværdig politisk opbakning fra Fogh Rasmussen-regeringens side til Bush-regeringen. Regeringen placerer sig bevidst imod FN's store flertal af medlemslande. Den har ingen kritik af Bush-regeringen, har ingen mening om og kender åbenbart overhovedet ikke til den Bush-doktrin, som er beskrevet ovenfor. I svar på spørgsmål nr. 126 »Mener regeringen, der er en sammenhæng mellem Bush-doktrinen om forebyggende angreb og krigen imod Irak?«, skriver udenrigsministeren at: »Regeringen bekendt eksisterer der ikke en Bush-doktrin om forebyggende angreb«! Ja, det står der. Så enten er det, fordi regeringen ikke vil vide af den og gå ind på de elementer, som denne strategiske doktrin bygger på, eller også må det skyldes uvidenhed. Det kan Enhedslisten ikke tro, da besparelserne i Udenrigsministeriet så dermed også må have ramt mail-forbindelserne til State Department eller avisabonnementerne, så vi vælger at tro, at det skyldes ulyst til at gå nærmere ind på denne doktrins indhold.

For hvis konsekvensen af denne tilslutning til Bush-aktionen mod Irak også omfatter en tilslutning til Bush-doktrinen, så får det jo ganske alvorlige konsekvenser for den danske udenrigs- og sikkerhedspolitik i forhold til både FN, EU og NATO. Det mener regeringen samtidig alligevel ikke, den danske tilslutning til Bush-aktionen medfører, som det fremgår af andre svar. Typisk for mange af svarene er, at de – og her ligner regeringen tidligere regeringer i sin ulyst til indholdsmæssigt at besvare stillede spørgsmål – går udenom. Når regeringen f.eks. bliver spurgt, om der er andre områder end lige denne militære aktion, hvor USA er på kollisionskurs med det internationale samfund, så er svaret, at »Det er ikke regeringens opfattelse, at USA er på kollisionskurs med det internationale samfund«. Det ville jo heller ikke være så godt, for så ville det jo implicere, at det er den danske regering også med sin helt uforbeholdne tilslutning.